

HET GEWELD TEGEN GAZA ALS EINDSCENARIO ?

Wij vinden dat we niet mogen zwijgen over het menselijk drama dat aan de bewoners van de Palestijnse gebieden wordt opgelegd door de Israëlische regeringen.

In *Drinkend uit de zee van Gaza*, het verslag van haar lange verblijf in de Gazastrook, beschreef de joods-Israëlische journaliste Amira Hass gedocumenteerd en indringend de uitzichtloze situatie van de Palestijnse bevolking onder de bezetting in 1996, het jaar van de eerste democratische Palestijnse verkiezingen. In september 2005 beslist premier Ariël Sharon eenzijdig de ongeveer 9000 joodse kolonisten en de veel grotere troepenmacht die hen beschermden uit Gaza terug te trekken, maar tegelijkertijd de controle over de grenzen, de waterbevoorrading en de toevoer van energie te behouden. De geplande zeehaven mag niet worden gebouwd en de reeds afgewerkte luchthaven blijft gesloten. Met het gevolg dat de Gazastrook met zijn meer dan anderhalf miljoen inwoners in feite en tegen alle internationale wetgeving in de grootste gevangenis ter wereld werd. Het voorspelbare resultaat was een duidelijke verslechtering van een reeds onhoudbare toestand en een even voorspelbare radicalisering van de mensen die het vertrouwen in de machteloze Palestijnse Autoriteit van Mahmoud Abbas en Fatah opgaven en zich tot HAMAS keerden. De begrijpelijke maar onverantwoorde acties van een aantal militanten die op deze wurggreep reageren met raketaanvallen op de Israëlische stad Sderot worden door Israël, daarin gevolgd door de VSA en de internationale gemeenschap, als een oorlogsdaad beschouwd die hen het recht geeft, de hele bevolking van Gaza als “terroristen” te behandelen en collectief te straffen met een embargo en blokkades die de gezondheid en de overlevingskansen van alle inwoners in toenemende mate bedreigen.

Deze maatregelen, samen met de systematische moorden op Palestijnse leiders door Israëlische militaire acties en, als “zijdellingse schade”, op gewone burgers, neemt schandelijke proporties aan. Daarmee schendt Israël niet alleen de Vierde Conventie van Genève die dergelijke collectieve strafmaatregelen verbiedt, maar begaat het, volgens professor John Dugard, de speciale verslaggever voor mensenrechten van de VN, oorlogsmisdaden die zowel wettelijk als moreel volkomen onaanvaardbaar zijn. Het Internationaal Strafhof in Den Haag veroordeelde Israël en beval de afbraak van de Muur. Christopher Guness, VN (UNRWA)-woordvoerder in Gaza, lanceerde zopas een noodoproep. Amnesty International startte een actie omdat Palestijnse kankerpatiënten door het Israëlisch leger geen doorgang verleend wordt naar ziekenhuizen.

De brutaliteit van deze represailles wakkert uiteraard het radicalisme en de haat van de Palestijnse bevolking aan en versterkt op die manier de fatale spiraal van geweld en tegengeweld, tot elk uitzicht op een vreedzame politieke oplossing van het probleem onmogelijk lijkt te worden. Ondanks de vernederingen, woede en wanhoop bij de Palestijnen, zijn de schade en het aantal slachtoffers aan joods-Israelische zijde in vergelijking zeer beperkt.

Zolang Israël de situatie in Gaza niet verandert zijn alle pogingen van president Bush en de Verenigde Naties tot mislukken gedoemd, al verklaren zij dat ze een leefbare Palestijnse staat naast Israël tot stand willen brengen, ook al hebben zij verwezen naar de grenzen van 1967 en veroordeelden ze het voortduren van de bezetting.

Zal het scenario in Gaza (dat gezien de krachtsverhoudingen totaal door Israël gecontroleerd wordt) in een volgende fase ook niet op de Westelijke Jordaanoever worden toegepast? Ook daar worden de bewoners geradicaliseerd door de permanente uitbreiding van de joodse nederzettingen, Israëlische militaire operaties, de bouw van de Muur en de verkaveling door de Israëlische regering van hun steeds kleiner wordend Palestijns grondgebied in van elkaar afgescheiden enclaves. Ook daar kan elke vorm van verzet tegen de aanhoudende bezetting als “terrorisme” uitgelegd en gewelddadig bestraft worden.

Uiteraard moeten we elke vorm van geweld tegen Israëlische burgers betreuren, maar dat mag ons niet blind maken voor het veel grotere institutionele, economische en militaire geweld van de nu reeds meer dan veertig jaar durende bezetting.

Het is met name hypocriet van de Palestijnen te verlangen dat ze hun legitiem verzet tegen de bezetting opgeven in ruil voor de vage belofte op een eigen “staat”, waarvan de definitieve grenzen noch de bevoegdheden duidelijk geformuleerd werden en de leefbaarheid onbestaande is. Het is hypocriet en ongeloofwaardig terreurdaden begaan vanuit de Palestijnse gebieden te veroordelen en tegelijk te zwijgen over de oorlogsmisdaden en schendingen van de mensenrechten door Israël.

Het wordt de hoogste tijd dat zowel België als de Europese Unie afstand nemen van de onvoorwaardelijke steun aan Israël en een eigen beleid in de regio gaat voeren. Het Belgisch en Europees beleid mogen zich niet langer beperken tot humanitaire hulp die trouwens vaak de burgers niet bereikt door de Israëlische blokkades. Indien België en Europa het ernstig menen met de verdediging van de rechten van alle mensen zonder onderscheid, moeten zij dringend diplomatieke en economische maatregelen nemen tegen het huidig Israëlisch bewind. Dit betekent bijvoorbeeld tijdelijke blokkering van

invoer van alle Israëlische produkten en diensten, stopzetting van kredietverlening aan Israël, dreiging met uitwijzing van officiële Israëlische vertegenwoordigers, en erkenning van het verkozen Palestijnse parlement en van de HAMAS regering van Gaza. Dergelijke maatregelen zullen, in tegenstelling tot de blokkade van Gaza, in Israël niet tot menselijke drama's leiden, maar het kan een morele druk uitoefenen op de voorstanders van de harde aanpak. De Zuid-Afrikaanse apartheid werd door dergelijke maatregelen van de internationale gemeenschap met succes bestreden. Ze zouden terug een sprankel hoop geven aan de Palestijnse moeders en kinderen. Ze zouden in elk geval een steun betekenen voor de talrijke joodse intellectuelen en de kleine maar actieve Israëlische vredesbewegingen die de hoop op een rechtvaardige en vreedzame oplossing gelukkig nog niet hebben laten varen, en waarover wèl in de Israëlische pers, maar te weinig in de Europese media bericht wordt.

Ludo Abicht (em prof UA Antwerpen), Herman Balthazar (em prof UGent), Paul Pataer (eresenator), Rik Pinxten (prof UGent, voorz. HVV), Frank Roels (em prof UGent), Marie Scheirlinck (August Vermeylefonds), Etienne Vermeersch (em prof UGent), Dominique Verté (prof VUB, voorz. August Vermeylefonds, e.a.

Wie bovenstaande tekst wenst te onderschrijven, kan dit melden aan frank.roels@ugent.be